

<sida1> Catechismi Predikan

Vi lide för våra synders skull det är sannt. Och om än den lefvande Guden till en tid Uppå oss Vred är och straffar och näpser, så skall han åter sina tjenare nådig varda. Men Du Ogudaktige förbannade Menniska, högmodas icke af ditt välde allt för mycket, och förlåt dig icke Uppå fåfängligt hopp att Du Guds barn förföljer: Ty Du haf[-]ver ännu den alls[-]mägtiges dom, som Al[I]ting ser, icke undkommit. 2. Makkabeernas 7: 32-35. <sida2> så talar en christen när han blir förföljd af verlden för sin Tro: han erkänner samvets[-]enligt, att han lider för sina synder; Han erkänner, att han ingen[-]ting bättre förtjent, ehuru hans Samvete vittnar med honom, att han icke för[-]tjent en sådan behandling af verlden; men i afseen[-]de på sin Egen brottslighet inför Gud erkänner han, att han [han] väl förtjent ett sådant straff för sina synders skull: dock likväl känner han i sitt hjerta, att Guds nåd ger honom kraft att lida förföljelsen. Men verlden, som är stadd i blindhet, måste En christen bestraffa ännu i sista stunden. På det han genom denna bestraffning <sida3> Må freda sitt Eget samvete för de otrognas förebråelser i en annan verld.

Den otrogna hopen vill här i verlden hafva samvetsfrid. Men i en annan verld, då äfven den Ogudaktige får öppna Ögon, att han kan se sin Egen fördömelse, kom[-]mer han säkert med förebråelser emot de Christna, om de här i Nådatiden varit stumma hundar, och icke varnat sina vilsefarande Bröder. Då kommer den Ogudaktige med förebråelser, och säger: Du vis[s]te ganska väl, att jag var på en dålig väg, men Du hade icke så godt uti dig, att Du varnade mig, Nu måste jag plågas i Evighet för din lättja och försumlighet. Sådana förebråelser måste <sida4> [en] Christen vänta sig i Evigheten och derföre måste han i tid freda sitt samvete, och göra sådana förebråelser fruktlösa derigenom, att han förkunnar de otrogna sanningen, så länge lifvet sitter i honom, ehuru En Christens varningar icke verka annat än vrede och förbittring å de otrognas sida. Så står det skrivit uti 2. Makkabeernas 7: 39. att den Ogudaktiga och högmodiga Konung[-]gen varit svårligen Uptänd af vrede, när han hörde dessa orden af den christne mannens mun: Du Ogudaktige förbannade menniska! högmodas icke, af ditt välde, allt för mycket och förlåt dig icke Up[-]på fåfängligt hopp <sida5> att Du Guds barn förföljer; När den Ogudaktige Konungen hörde sådana ord, vardt han svårligen Uptänd af vrede; sådan är och Djefvulens art ännu i denna dag, när en christen varnar honom för Guds dom, då blir han Uptänd af vrede, och säger som den Ogudaktige Mannen sade till Moses ho hafver satt dig till en domare öfver oss? Eller som Judarne sade till Frälsaren: säg oss: af hvad magt gör Du detta? eller som denna tidens otrogna säga: hvem har gifvit dig lof, att fördöma hederligt folk. vest Du icke säger Pilatus, att jag hafver magt att korsfästa dig? Judarne hade den föreställning om Frälsaren <sida6> att han var Upblåst och Andeligen högfärdig, när han fördömde dem och kallade dem för huggor[-]mars afföda: Judarne tyckte att han var Upblåst och Andeligen högfärdig: Och frågade honom: till hvilken gör Du dig. är Du mer än vår Fader Abraham? Så målar hinhåle christendomens verkningar för den blinda hopen, såsom ett verk af Djefvulen: Det står skrivit om den Ogudaktige Konungen Antiochus, att Guds vrede dref honom att förfölja de

christna 2. Makkab. 9:4. Här tänker den Otrogna hopen: Om Guds vrede dref honom, så var det ju Oundvikligt för honom att han måste förfölja de christna. Men Guds vrede uti de <sid7> Ogudaktiga gör dem Alldeles förhärdade, så att de icke tåla höra sannin[-]gen. Konung Antiokus blef Upretad af vrede, när den frimodige mannen förkunnade Guds dom öfver honom: Och Ännu i dag blir den otrogna hopen Upretad af sanningen. När Någon frimodig Christen förkunnar Guds dom öfver dem. Djefvulen förblindar deras Ögon, sått [så att] de skola tro lögnen. Dett starrblinda Förnuftet kan icke se christendomens ljus. Om Någon kommer med christendomens ljus öfver mörkrets barn, så blifva de starr[-]blinda: de hata ljuset och älska mörkret emedan deras gerningar Äro onda. Den Ogudaktige Konun<sid8>gen blef Upretad af den christna mannens ord, när han icke Alls fruktade för konungens vrede, utan sade rent ut: Du Ogudaktige förbannade Menniska! Högmodas icke, och förlåt dig icke Uppå fåfängligt hopp, att Du Guds Barn förföljer. Ty du häfver [hafver] Ännu den Allsmäktiges dom icke undkommit. Och jag vill utgifva mitt lif och lefverne för mina Fäders Lag, såsom mine bröder, och ropa till Herran, att han snart ville sitt folk Nådelig varda: Men Du måste Ännu sjelf, genom stor pina och qual bekänna, att Han <sid9> allena den rätte Guden är. Sådana sanningens ord mmåste reta den stormodiga Konungen, som fordrade ödmjukhet af sina tjenare. Men det måste så vara, när Draken och hans Englar strida mot Michael. Då måste Eld och svafvel regna från Himmelen. Det hjälper icke för den Ogudaktige, att spjerna emot udden.

Ty den Ogudaktige Konungen, som Drefs af Guds vrede, att förfölja de christna för deras Tro, måste först på kroppens vägnar känna Guds vrede, för sina stolta hotelser, att han hade ämnat göra de christnas stad till en de dödas graf: <sid10> Derföre straffade honom den Allsmäktige Herren Israels Gud, med en hemlig plåga, som ingen läka kunde; förty så snart han det talat hade, fick han ett sådant bukref och sådan värk i Tarmarna, att man honom icke hjälpa kunde. Likväl vände han icke åter af sitt högmod, utan vardt ännu mer harmse och var Uptänd af Ondska — Och växte matkar utaf den ogudaktiga kroppen, och förrutnade med stor sveda och värk, så att hela stycken föllo utaf hans kropp, och luktade så illa, att ingen för stank blifva kunde. Då måste han af sitt högmod aflåta, och <sid11> bekänna sig, efter han af Gud så angripen var, och värken ju större vardt. Och kunde på sistone icke sjelf den stanken mer lida. Då sade han: det är ju rätt, att man ödmjucar sig för Gudi, och en dödlig Menniska icke så öfverdådig är, att han sig tycka låter, att han är Gudi lik.

Men nu säga djefvulens drabanter: vi hata ingen för dess Tro: vi Unna Alla Menniskor samvets[-]frid; men den som är andeligen Upblåst och högmodig, han tycker sig vara sjelf en gud, och derföre fördömer han andra. så gjorde den Ogudaktige Konungen Antiochus: Han ville vara sjelf en Gud, <sid12> Och derföre fördömde han Andra. Denna anmärkning hafva Djefvu[-]lens drabanter längesedan gjort emot de christna, att de äro Upblåste och Andeligen högfärdige, och derföre trampa de andra Menniskor under fötterna. Djefvulen har så förblindat somliga, att de betrakta de Christna, som sina

värsta själa fiender; så sade den Ogudaktige Konungen Achab till Propheten Elias: hafver Tu ju funnit mig för din fiende? 1. Kon. B. 21: 20. Ja hafver jag så funnit dig svarade Elias. Här hade nu Djefvulen så förblindat den Ogudaktiga Konungens sinnen, Att han betraktade profeten, som [<sida13>](#) sin själa fiende. Den rätta själa fienden kände han icke, Men djefvulen Målade ut för den Ogudaktiges ögon, en själa fiende, Uti Profeten Elias, som Alltid förföljde honom med förebråelser och hotelser, och lemnade honom [[icke?](#)] någon frid. Just så målar djefvulen ut för sina drabanter, att de christna äroderas själa fiender, och ett Satans pack, som icke unna sin Nästa Någon Samvets frid.

Men låtom oss slutligen höra huru det gick Med Antiochus, som lät steka de christna[.] Det står skrifvit i 2. Makkabeernas 9. 13, Att den Arge Menniskan tog [<sida13>](#) till att bedja Herran den sig nu icke mer öfver honom förbarma ville. Här höra nu christendomens Motståndare och fiender, att den ogudaktige Konungen tog sig före, att bedja Herran Men Herren ville icke mer förbarma sig öfver honom: Och hvarföre ville icke Herren förbarma sig öfver honom? Utan tvifvel derföre, att den[-]na Arge Menniska hade blifvit förhärdad: han hade så länge burit hat till de christna, att hans hjerta icke kunde blifva förkrossadt. Nog säga sanningens [<sida14>](#) motståndare, att nådens dörr står öppen för Alla, men det visar sig af flere omständig[-]heter, Att Nådens dörr är stängd för Alla obot[-]färdiga och förhärdade syndare, som i All sin tid hata sanningen: Djefvulen får till slut en sådan magt öfver dem, att de måste dö i förtviflan. När Döden visar sina svarta tänder, och kramar hjertat med sina isade jernklor: då faller den Ogudaktiges högmod något; då faller den Ogudaktige till Bönboken: men hvad hjälper honom Nu hans tvungna ödmjukhet när hans hjerta icke kan blifva så i en hast ödmjukt och för[<sida15>](#)krossadt. Väl säga de i sin välmagt: vi vilje icke denne skall regera öfver oss: Men När döden kommer då säga de: Herre Statt opp och hjälp oss. Nu är striden emellan Michael och draken Allestädes utmålade i Bibeln. Den är så klart utmålade, att Alla christen[-]domens motståndare borde känna igen sig: Men det förhåller sig med sanningens fiender, som hundar och katter, när de se sin egen bild i spegeln så börja de morra: de tro icke att detta är deras Egen bild, utan de inbilla sig, att det är någon annan kattbild, och derföre morra de och visa tänderna åt sin egen bild. Här finnas flera hundar och [<sida16>](#) katter, som morra åt sin Egen bild, här finns och en och annan andelig markatta, som härmar efter christendo[-]men; sådana kallas vanligen för Apor, emedan de Apa efter christendomen, och härma Efter de christnas seder: men det hjälper dem intet ty det andeliga hatet ligger ändå och gror i deras hjertan.

Hvad den sanna christendomen beträffar; så hafva vi den frimodige mannen framför Oss uti 2 Makkabeernas 7: 32-35, som icke fruktade för Döden, icke bäfvade för Evigheten[,] icke darrade för plågorna, icke brydde sig om verdens hot och hat, icke böjde han knä för Djefvulens [<sida17>](#) Drabanter: icke heller började han, att be Djef[-]vulen om nåd: utan så frimodig, som han var bekände han sanningen i sjelfva döden: och han älskade icke sitt lif i döden: just så bör en christen vara, och så hafva Alla rätta christna betedt sig

emot verlden; med stolthet emot djefvulen och Verlden hafva de böjt sin nacke under Frälsarens ok; Men just denna stolthet, denna sturskhet emot Djefvulens drabanter, har gjort de christna förhatliga i verldens ögon: ty när en christen kan säga åt sina förföljare i döds[-]stunden: Du Ogudaktige förbannade Menniska <sida18> Högmodas icke, - - - [dessa tre streck finns i manuskriptet] och förlåt dig icke Uppå fåfängligt hopp, att du Guds barn förföljer, ty du hafver ännu den Allsmäktiges dom icke undkommit: då säga djefvulens drabanter: han är stursk, Upblåst[,] högmodig, fräck: men detta är just dygden på kreaturet, att en christen måste vara stursk och envis emot verlden; han måste förakta verlden: ty annars kan han lätt blifva förledd att älska verlden, och hvad hjälper det menniskan om hon förhvärfvade hela verlden, och tage skada till sin själ. Nu måste de få själar, som älska sanningen[,] bedja den stormodige och saktmodige <sida19> som var af hjertat ödmjuk, när han sade till den blinda verlds[-]hopen: I ären af den Fadren djefvulen. likväl bar han sitt kors med tålmod. och gick till döden med frimodighet: till honom den store Korsdra[-]garen, måste alla sanna christna vända sitt hopp och sin förtröstan, när Djefvulen vill öfverfalla dem med frestelser och Anfäktningar: Utifrån med hotelser och hat, inifrån med frestelser och anfäktningar, ty Djefvulen gifver dem ingen frid. Likväl måste de med frimodighet bekänna sanningen för <sida20> verlden, och om så hända skulle, att den store korsdragaren vill låta dem bära korset, och gifva dem martyr[-]kronan: Ack! följ den då i bedröfvade själar Frälsarens blodiga fotspår, ifrån samvetsqvalet i Gethsemane, till den blodiga afrättsplatsen på Golgatha: men varen icke söm[n]aktige När I skolen vaka och bedja i örtagården: der skolen I räkna dropparne af blodsvetten: der skolen I lära Eder ödmjukheten; der skolen I få den rätta kraften att följa Frälsarens <sida21> blodiga fjät till hufvudskalleplatsen. Judas den förråda[-]ren, kommer alldrig att höra Jesu afskeds predikan, alldrig har han sett blodsvetten, Alldrig har han skådat Frälsarens blodiga bild på Korset, Alldrig har han hört Nödropsen af Frälsarens mun: endast Maria, endas[t] Petrus och Johannes hafva skådat med bedröfvade och förkrossade hjertan den Törnekrönte Konungen, en[d]ast de Elfva hafva skådat blodsvetten <sida22> Endast dessa hafva Mod, att följa Hans blodiga Fotspår, och endast dessa hafva Mmod, Att lida smälek för Christi skull. Deruti har den sanna Christendomens rätta kännemärke bestått, att de få själar som följa Frälsaren till Gethsemane, Måste äfven följa Hans blodiga fotspår till Afrättsplatsen, de måste blifva hatade och förföljda af Verlden; ty djefvu[-]len kan icke lida Att den sanna Chris[-]tendomen får finnas i verlden. <sida23> Och då sanna christ[-]na Alltid blifvit hatade af Verlden, så måste de taga afsked från verlden och taga sin tillflyckt till den törnekrönte Konungen till den stora Korsdragaren, Med sina hjertans sukkar, Måste de ropa till Honom till dess hjälpen kommer ofvanefter: de skola slutligen, med rentvät[-]tade kläder i Lammets blod sjunga Mose och Lambsens visor på andra sidan om röda hafvet. Amen!